

sporu závisí rozhodnutí jen na tom, zda snížení platu vyslovené jiným orgánem než kárnou komisí má právní účinnost. Pokud jde o remuneraci za rok 1932, souhlasí odvolací soud s názorem prvního soudu a nemůže než odkázati odvolatelku v tomto směru na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Pro posouzení oprávněnosti žalobních nároků, které byly nižšími soudy žalobci přiznány, jest rozhodným obsah individuální mezi stranami ujednané služební smlouvy ze dne 13. prosince 1924. V odstavci XIII. této služební smlouvy byly podrobně stanoveny podmínky, za kterých může býti žalobce propuštěn, pokud se týče smlouva s ním zrušena, a jsou tam obsažena i ustanovení upravující kárné řízení proti žalobci. Dovolatelka se snaží dovoditi, že žalobce podléhá podle § 69 odst. (4) a (6) zákona čís. 221/1924 sb. z. a n. v doslovu zákona čís. 184/1928 sb. z. a n. kárné pravomoci Všeobecného pensijního ústavu nikoli pravomoci kárné komise zřízené podle odst. XIII. služební smlouvy, avšak zároveň sama přiznává, že kárné řády, jaké má na mysli § 69 uved. zák., nebyly dosud vydány, takže její názor jest neudržitelný, neboť není myslitelné, že by žalobce podléhal kárným předpisům, jež nebyly dosud vůbec vydány. Platí tedy pro žalobce toho času ustanovení odst. XIII. služební smlouvy a dovolatelka neprávem tvrdí, že v tomto případě nastalo »vacuum juris«. V tomto období sporu jde jen o to, zda žalobci přísluší nárok na zaplacení zadržovaných služebních požitků, a není proto třeba se obíratí otázkou, zdali mohla správní komise s dozorčím výborem nařídití žalobcovu suspensi podle obdoby § 145 služební pragmatiky státních zaměstnanců (zákon ze dne 25. ledna 1914, čís. 15 ř. z.), neboť prozatímní suspense podle § 145 služ. pragm. není provázena snížením platu, o něž tu jediné jde a na němž se může usnésti podle § 146 služ. pragm. jen kárná komise. Odvolací soud tedy správně vyložil, že na snížení žalobcova platu mohla by se platně usnésti jen kárná komise povoláná k tomu služební smlouvou, a to na snížení jen pro budoucnost, nikoliv se zpětnou platností. Dovolatelčin názor, že jest připustiti obmezení žalobcových služebních požitků na dvě třetiny, vyslovené usnesením dozorčí komise a představenstva, jako »opatření prozatímní«, nemá vůbec opory v odst. XIII. služební smlouvy, která jest — jak bylo již uvedeno — pro služební poměr žalobcův jediné rozhodnou. Dovolatelka odkazuje konečně na právní vývody obsažené v jejím odvolání, najmě pokud se týče remunerace, ale v tom směru byly její vývody správně vyvráceny již v rozsudku odvolacího soudu, jehož důvody nejvyšší soud schvaluje, ježto vyhovují stavu věci a zákonu.

Čís. 13578.

Žalobou podle § 39 čís. 5 ex. ř. lze se domáhati výroku, že exekuce povolená na základě formálně pravoplatného rozsudku jest nepřipustná, poněvadž soud vydavší rozsudek byl podle § 6 zákona ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák. nepřislušný.

(Rozh. ze dne 26. května 1934, Rv II 183/33.)

Proti žalobci byla povolena exekuce k vydobytí peněžité pohledávky na základě rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce nepřípustnosti exekuce z důvodu, že peněžitá pohledávka, k jejímuž vydobytí byla povolena exekuce, vznikla z obchodu splátkového a ježto nebyla zažalována u soudu řádného bydliště žalovaného, že jest rozsudek vydaný nepříslušným soudem zmatečný a exekuce na základě něho vedená nepřípustnou. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Mezi stranami není již sporu o tom, že zbytková kupní cena měla býti zaplacená ve třech splátkách po 4.000 Kč, 7.000 Kč a 7.000 Kč. Právní názor odvolacího soudu, že přes to nešlo o obchod splátkový, poněvadž ten předpokládá větší počet menších splátek v poměru k celkové výši kupní ceny, nelze sdíleti. K pojmu splátkového obchodu podle § 1 zák. č. 70/1896 ř. z. stačí, že celková kupní cena má býti zaplacená po částkách, předpokládajíc, že byly ujednány více než dvě splátky a že prodaná věc byla odevzdána k používání dříve, než byla kupní cena úplně zaplacená. Bylo-li splacení kupní ceny ujednáno ve třech splátkách, nemůže již býti řeči o tom, že nešlo o menší splátky v poměru k celkové výši kupní ceny. Mylným je také názor odvolacího soudu, že v případě neplatnosti exekučního titulu nebylo lze žalobou podle § 39 čís. 5 ex. ř. domáhati se výroku, že exekuce na základě tohoto titulu je nepřípustná. Podle zákona není překážky domáhati se takového soudního výroku jako podkladu pro napotomní zrušení exekuce žalobou u exekučního soudu (rozh. čís. 12561 sb. n. s.). Zákon v § 39 ex. ř. nařizuje zrušení exekuce nejen v případě, že exekuční titul byl již pravoplatným rozsudkem uznán za neplatný, zrušen nebo jinak za neúčinný prohlášen (§ 39 č. 1 ex. ř.), nýbrž i v případě, že exekuce byla prohlášena za nepřípustnou z jiných důvodů pravoplatným rozhodnutím (§ 39, čís. 5 ex. ř.). O takový případ v souzeném případě jde a není takovému soudnímu výroku nijak na závadu, že by po vyhovění žalobě zůstal exekuční titul nedotčen. Jinak byly předpoklady této žaloby dány. Jak již shora uvedeno, jde o obchod splátkový, který však není obchodem ve smyslu čl. 271 a 272 obchod. zák. na straně žalobcově, neboť i případné mlácení pro jiné za úplatu, nebylo prováděno po živnostensku, jak na jevo jde ze zprávy obecního úřadu v H. Nejde tu ani o obchod akcesorní podle čl. 273 obchod. zák., poněvadž by to předpokládalo, že žalobce je obchodníkem, což však v řízení první stolice nebylo ani tvrzeno. Podle § 6 splátk. zák. nemohl spor býti zahájen u soudu podle § 104 j. n. K této absolutní nepříslušnosti jest přihlédnouti z úřadu až do exekučního prodeje, což tedy platí o každém způsobu exekuce, dokud jen nedošlo k prodeji zabavených věcí. Exekuční titul byl vydán v řízení zmatečném (§ 477 č. 3 c. ř. s.) a je proto neplatným, což v zápětí má nepřípustnost exekuce podle § 39 čís. 5 ex. ř.